

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XX., číslo 20

29. 10. 2023 / neprodejné

Z OBSAHU	Bojujte s pokušením vzdát se	06
	Co jste možná nevěděli o sv. Judovi	07
	Být jako monstrance	09

Foto: Josef Polehňa / Člověk a Vira

Podělil bych se však o osobní zkušenost

Měsíc říjen byl a stále je jistě velmi vhodnou příležitostí k zamyšlení nad modlitbou růžence, která je samozřejmě modlitbou velmi známou a praktikovanou. O jeho velké hodnotě psali mnozí papežové a světci. Velký příklad nám všem dal sv. Jan Pavel II., jak praxí svého života, tak apoštolským listem *Rosarium Virginis Mariae*. Podělil bych se však o osobní zkušenost.

Když před čtyřmi lety začínalo covidové období, zaslechl jsem na vatikánském rádiu výzvu modlit se ve 20 hod. růžencem za odvrácení pandemie. Rozhodl jsem se, že se přidám, ale že při té modlitbě půjdu rychlejší chůzí stále stejný pětakilometrový okruh. Začal jsem, a dodnes vytrval, protože se to stalo mou velkou radostí. Půl roku chodím pod hvězdami, půl roku při

zapadajícím slunci. Nemohu-li kvůli nějaké povinnosti večer, nahradím to v brzkých ranních hodinách. Avšak v průběhu doby jsem si uvědomil, že ačkoliv chodím ve stále stejnou dobu, stále stejnou trasu, že moje modlitba už není stejná, ta se změnila. Už nejde jen o recitování slov modlitby, ale o daleko hlubší kontakt s osobami Nejsvětější Trojice a s Pannou Marií. Skrze tuto modlitbu jakoby mne Maria sama, jako učitelka, uváděla do intenzivního spojení s Bohem. Do mé modlitby takřka nepozorovaně vstoupil realizovaný požadavek: „Budeš milovat celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí...“ Navíc jsem v tajemství Zvěstování objevil analogii k události svého křtu, a začal si mnohem více uvědomovat přítomnost Ježíše a tím celé Trojice v hlou-

bi vlastního srdce. Mariina cesta za sv. Alžbětou (cca 100 km), kdy ona jde s vědomím, že v sobě nese Boha, je pro mne velkou inspirací a pobídkou k podobnému stylu – chodit vědomě s Bohem, přítomným ve mně. Zrození Ježíše v Betlémě je úchvatnou analogií ke zrození Boha ve svaté hostii ve chvíli proměňování, což si při každé mši sv. uvědomuji; nebo jeho zrození ve společenství těch, kteří se milují Boží láskou.

A tak by bylo možno pokračovat. Opravdu mohu říci tak jako papež František: „Růženec je modlitba mého srdce.“

*Mons. Mgr. Antonín Basler
pomocný biskup, generální vikář, kancléř,
děkan Metropolitní kapituly u sv. Václava
v Olomouci*

Hlava největší evropské arcidiecéze kritizována za výroky o „zkušenosti lásky“ a homosexuální přitažlivosti

Milánský arcibiskup Mario Delpini znepokojil některé komentátory svými postoji v novém pastoračním dokumentu, zveřejněném krátce před zahájením celosvětové synody o synodalitě.

Arcibiskup největší evropské arcidiecéze co do počtu katolických věřících je kritizován za vydání pastoračních pokynů, které podle všeho definují homosexuální přitažlivost jako lásku a z hlediska pastorační péče ji staví na roveň heterosexuálním vztahům.

Milánský arcibiskup Mario Delpini v pastoračním návrhu na léta 2023–2024 napsal, že „vzhledem k citlivosti dnešní doby musí být věnována obzvláště opatrná pozornost doprovázení a pochopení prožívání lásky a různých nuancí přitažlivosti, a to jak k lidem různého pohlaví, tak k lidem stejného pohlaví“.

Arcibiskup tato slova uvedl v kontextu, kde se přisuzuje velký význam „doprovázení“, což je termín, který se v celém dokumentu vyskytuje opakovaně, a zdůraznil, že křesťanské společenství musí „převzít odpovědnost za vyučování o lásce“ ve všech jejích „sexuálních dimenzích“.

Riccardo Cascioli v katolickém deníku *La Nuova Bussola Quotidiana*, který rediguje, uvedl domněnku, že milánská arcidiecéze těmito pokyny „plně přijímá linii, kterou vytyčila homosexuální lobby, jež nyní ovládla katolickou církev“.

Doprovázení je podle něj „hlavní zásadou“, ale „není jasné, kam má vést“.

„Každý pochopitelně musí objevit své vlastní povolání lásky, ale takováto láska je natolik vágní pojem, že mu lze přisoudit jakýkoli obsah. A všichni dospělí musí naslouchat, vést dialog, ale nikdy – jak se zdá – nesmí tvrdit, co je dobro a co zlo, co je pravá láska a co jsou lži.“ Namísto toho, zdůraznil, směrnice trvají na tom, že nikdo nesmí být „veden k tomu, aby si myslel, že se mu „křivdí a že je „špatný““.

Tato formulace neznamena přijímání osob s homosexuálními sklony, dodal Cascioli, ale spíše „legitimizaci homosexuálního chování, počínaje tím, že se

Arcibiskup milánský Mario Delpini. Foto: duomomilano.it

přitažlivost k osobám stejného pohlaví považuje za jednu z možných variant sexuality“.

Směrnice jsou načasovány tak, aby se staly příspěvkem k synodě o synodalitě, která se bude konat příští měsíc v Římě, domnívá se Cascioli. Poznamenal, že v jeho listu se „již nějakou dobu tvrdí, že jedním z hlavních cílů synody bude standardizace homosexuality“, a řekl, že „Milán v tomto ohledu stojí hned v první linii“.

Arcidiecéze vyvolala znepokojení svým přístupem k těmto otázkám na začátku letošního roku.

V květnu představitel organizace hájící život obvinil arcidiecézi z podpory genderové ideologie poté, co povolila, aby se v milánském kostele během městské akce Pride konala vigilie proti „homo-transfobii“.

„Jak může katolická církev pořádat akci, kde se lidé sice modlí proti jakékoli diskriminaci, ale zároveň jsou na ní podporovány teorie, které církev odmítá a které nemají žádný vědecký základ?“ uvedl Antonio Brandi, předseda organizace *Pro Vita & Famiglia*, a dodal, že v kostele našel liturgickou brožuru a ně-

kolik videí, které jsou v rozporu s církevním učením.

„A navíc,“ dodal, když bylo na vigilií vyjmenováno několik případů „homo-transfobie“, „jako příklad uváděli i řeholníci, která vyjádřila své rozhořčení nad tím, že se dvě dívky líbaly při fotografování“.

Brandi uvedl, že ačkoli „obavy a znepokojení našich příznivců se ukázaly jako opodstatněné“, arcibiskup Delpini prostřednictvím svého biskupského vikáře vzkázal, že považuje akce jeho organizace za „nepřiměřené a přehnané“.

Edward Pentin
National Catholic Register
Přeložil Pavel Štíčka

Edward Pentin
římský korespondent National Catholic Register

ST zemřela přirozeně, dříve než ji stát stačil „zabít“

ST, devatenáctiletá britská dívka, která vedla právní bitvu proti lékařům, kteří ji chtěli usmrtit, protože byla nevyléčitelně nemocná, zemřela na infarkt. Její smutný příběh je příkladem pro pochopení propasti, do níž se Západ řítí.

„Závodím s časem, abych unikla tomuto systému a jisté smrti, kterou mi chce vnutit.“ Takto se ST vyjádřila ještě před týdnem v rozhovoru pro *Daily Mail*. 14. září však zemřela: zprávy uvádějí, že na infarkt. Za zdánlivě přirozenou smrtí se však skrývá brutální „státní vražda“.

Na tento příběh si jistě vzpomínáte: ST je devatenáctiletá britská dívka trpící velmi vzácnou formou mitochondriálního onemocnění (stejnou jako Charlie Gard), která poslední rok bojuje proti lékařům z nemocnice, kde byla hospitalizována. Ti se rozhodli, že bude lepší vzít jí okamžitě život, protože ji nedokážou léčit. Ačkoli byla umístěna na jednotce intenzivní péče, musela jí být prováděna dialýza a kvůli komplikacím způsobeným Covidem podstoupila tracheotomii, byla ST zcela schopná chápat a vyjadřovat se. „Chci zemřít tak, že se budu snažit žít“, řekla; chtěla také zkusit experimentální léčbu v jedné ze tří nemocnic v Kanadě a Spojených státech, které již souhlasily, že ji přijmou. Britští lékaři a soudci jí v tom však zabránili.

Nyní by bylo možno říci, že její smrt ukončila soudní spor a že kauza skončila na mrtvém bodě. Ve skutečnosti tomu tak ale není, protože „systém“ projevil násilí, které drtí každého, kdo se staví proti jeho logice smrti: každý, kdo není užitečný, každý, kdo není žádoucí, každý, kdo usiluje o život, musí být odstraněn.

Vědomí, že naše dny jsou kvůli nemoci sečteny, v nás nedusí vůli žít, protože jsme stvořeni pro život a život je větší než konečnost naší lidské existence. Nejsme předměty nebo stroje, které jsou po upotřebení vyhozeny na smetišť. Lékaři ST místo toho ukázali, že redukuje člověka na předmět: pokud se nedá vyléčit, pokud se nedá opravit, musí být odstraněn. A tváří v tvář reakci ST a její rodi-

ny, která se s touto redukcí lidské osoby nesmířila, začali být agresivní a soudci se opět přidali na jejich stranu: takový je „systém“.

Nejprve předstírali milosrdenství – navrhovali paliativní péči a nechat ji „pokojně“ zemřít –, ale nakonec udělali ST z posledního roku života peklo. Donutili ji k právnímu boji, aby unikla z područí těch, kteří její život považovali za zbytečný; neustále deptali její naději, že bude mít přístup k experimentální léčbě; ponížovali ji, protože se nevzdávala naděje, lékaři a soudci rozhodli, že není „duševně způsobilá rozhodovat o svém zdraví“. A vzhledem k rozhodnutí lékařů, kteří neváhali dívku kvůli její vůli k životu pohnat před soud, lze také vyslovit mnoho pochybností o adekvátnosti léčby, která jí byla v uplynulém roce poskytována.

Stejně peklo navíc zažívali i rodiče, kteří se kromě trápení nad stavem své dcery a střetu s lékaři museli zadlužit kvůli soudním poplatkům (25 000 liber) za obhajobu důvodů, proč jejich dcera žije.

K tomu je třeba přičíst odsouzení k anonymitě, protože soudce zakázal zveřejňovat její jméno (ST je zkratka pro identifikaci jejího případu, o které rozhodl soud) a jména jejích rodinných příslušníků, stejně jako nemocnice a místa, kde byla hospitalizována. Toto rozhodnutí také znemožnilo rodině zahájit kampaň na získání finančních prostředků (bylo zapotřebí 1,5 milionu liber) na převoz ST leteckou záchrannou službou do jedné ze severoamerických nemocnic na experimentální léčbu.

Již to by samo o sobě mělo stačit k vyvolání zděšení nad takovým násilím ze strany státu vůči jeho nejzranitelněj-

SLOVO KNĚZE

S blížícím se koncem října se poněkud zvyšuje prodej dýní. Ne že by lidé tuto zeleninu pojídali, aby se připravili na příchod mrazíků a podzimních plískanic, ale aby mohli tvořit výzdobu na halloween. A tak by se v tento podzimní čas o mnoha rodinách, žel Bohu i některých, jež se považují za katolické, dal zapěti známý popěvek, ve kterém by se příslušník řádu krkavcovitých zaměnil za dýni a škvábní by se nahradilo dlabáním: „Dlabal táta dýni, dlabala máma dýni, dlabal táta, dlabala máma, dlabaly všechny děti...“

Mnozí namítnou, že je to neškodná zábava a je důležité, když se mládež zabaví. Jiní zase mohou namítnout, že „Čert z nouze i mouchy lapá“ a nejráději je, když se to, co je spojeno s jeho kultem prodává jako zábava. Nutno podotknout, že se to v mnoha případech prodává velmi dobře. Možná se jednou dočkáme halloweenské výzdoby i v kostelích (osobně bych se toho nerad dožil), když ji již můžeme běžně vidět ve školách (ve světě prý i v církevních).

A když už jsme u těch škol. V anglickém Exeteru se od příštího školního roku otvírá na univerzitě magisterské studium v oboru „Magické a okultní vědy“. Myslím, že o zájemce nebude mít tento vědní obor nouzi. Různých ezo a jiných bláznů běhá po světě dost a velké množství z nich ani neví s čím si zahrává. Ne vždy platí: „Kdo si hraje nezlobí“.

Ale zpět k dlabání. Osobně jsem toho názoru, že to nejlepší, co může katolík udělat koncem října, je se vyzpovídat a tak se připravit na dušičkový oktáv a v tomto období pak usilovat o získání plnomocných odpustků pro duše v očistci a neztrácet drahocenný čas dlabáním. Řídme se heslem: „lepší je být vyzpovídan, než vydlaban“.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

dokončení na str. 4

dokončení ze str. 3

ším občanům. Ještě je však třeba dodat to nejdůležitější: smrtí ST právní bitva končí, aniž by dospěla k závěru. Což vede k myšlence, že ten nejnepokojivější a nejdramatičtější prvek této kauzy zůstává nevyřešen, totiž situaci, že stát ignoruje aktuální vůli občana k životu – vůli vyjádřenou při plném vědomí –, aby rozhodl, že jeho „nejlepším zájmem“ je smrt.

Bohužel však tento případ není vůbec nedořešený, protože záměr soudce byl dostatečně jasný na to, aby se dalo odhadnout, jak to dopadne. Nechal začernit její jméno, znemožnil ST odjet do Severní Ameriky a získat potřebné finanční prostředky. Dále soudce před několika týdny rozhodl, že pokud si nemocný člověk, dokonce i nevléčitelně nemocný, eutanazii nepřeje, pak jeho vůle není svobodná, a má mu být přidělen opatrovník,

kteřý rozhodne za něj, v jeho „nejlepším zájmu“. Bylo zřejmé, jak to dopadne.

Tento krok směrem k barbarství, ke státu, který je pánem svých občanů, ke státu, který má moc rozhodovat o životě a smrti, by nás měl všechny děsit. A neděje se to jen ve Spojeném království: děje se to všude v západním světě.

Daily Compass
Přeložil Pavel Štíčka

Tisíce arménských křesťanů utíkají z domovů: „Začal masový exodus,“ říká odborník

Arménský premiér Nikol Pašinjan v neděli prohlásil, že očekává útek většiny ze 120 000 etnických Arménů z Náhorního Karabachu.

Tisíce arménských křesťanů prchaly o víkendu z vlasti svých předků v oblasti Náhorního Karabachu a očekává se, že se další přidají, potvrdila v pondělí arménská vláda.

„Začal masový exodus,“ sdělila agentuře CNA Siobhan Nash-Marshalllová, americká obhájkyň lidských práv, která hovořila se svědky na místě.

Nash-Marshalllová založila v roce 2011 nadaci Křesťané v nouzi (CINF) na pomoc arménským křesťanům v oblasti a v roce 2020 založila v Náhorním Karabachu školu pro děti a dospělé.

Nyní Nash-Marshalllová dostala ze své školy v Náhorním Karabachu zprávu, že „je konec“ a že „lidé ze všech regionů, ze všech vesnic jsou bez domova“, bez přístřeší, jídla a vody.

Podle kontaktů Nash-Marshalllové stovky etnických Arménů spí na ulicích a nemohou se ani napít vody, protože je pryč „Ázerbájdžánci otrávil“.

Nash-Marshalllové bylo řečeno, že „před jedinou pekárnou nedaleko její školy stojí ve frontě dva tisíce lidí“ a že „všichni jsou hladoví, vystrašení a zoufalí“.

Podle arménské vlády přišlo od minulého týdne¹ z Náhorního Karabachu do Arménie 6 650 „nuceně vysídlených osob“.

Arménský premiér Nikol Pašinjan v neděli² uvedl, že očekává, že většina ze 120 000 etnických Arménů v Náhorním Karabachu kvůli „nebezpečí etnických čistek“ z oblasti uprchne, informoval blízkovýchodní televizní stanice Al-Džazíra.

Proč se to děje?

Obě bývalá sovětská území, Arménie a Ázerbájdžán, bojují o Náhorní Karabach již desítky let. Ázerbájdžán s podporou Turecka prokázal svou vojenskou převahu nad Arménií ve druhé válce o Náhorní Karabach, která skončila v listopadu 2020.

Ačkoli je Náhorní Karabach, známý také jako Arcach, mezinárodně uznáván jako součást Ázerbájdžánu, v regionu žijí téměř výhradně etničtí arménští křesťané.

Až do minulého týdne³ si Arméni v regionu nárokovali samosprávnou suverenitu pod záštitou „Republiky Arcach“.

19. září zahájil Ázerbájdžán krátkou, ale intenzivní vojenskou ofenzívu, která zahrnovala raketovou a minometnou palbu. Ofenzíva, kterou ázerbájdžánská vláda označila za „protiteroristická opatření“, měla podle ministerstva zahraničních věcí Arcachanu za následek smrt

více než 200 etnických Arménů a více než 10 000 vysídlených civilistů.

20. září souhlasili etničtí Arméni s příměřím, které vedlo k rozpuštění jejich armády a samosprávy.

Po porážce separatistického regionu Ázerbájdžánem ázerbájdžánský prezident Ilham Alijev prohlásil, že Arméni v Náhorním Karabachu budou integrováni a že zastupitelé enklávy byli „pozváni k dialogu“ s ázerbájdžánskou vládou.

Navzdory těmto slibům vedly obavy z náboženského a kulturního pronásledování k útěku velkých skupin obyvatelstva do Arménie.

Eric Hacopian, obhájce lidských práv, který působí v Náhorním Karabachu, sdělil agentuře CNA, že Arméni v regionu žijí ve „strašných“ podmínkách, mají „málo jídla“, „nemají žádné léky“ a „nejsou v bezpečí“.

Hacopian označil ázerbájdžánské akce v Náhorním Karabachu za „genocidu“ a uvedl, že do zítřka očekává nárůst počtu uprchlíků na 15 000 až 20 000 osob.

Nakonec podle něj „95 až 99%“ arménské populace z regionu uprchne vzhledem k „riziku, že budou mučeni a vražděni“.

Fotografie zveřejněné na sociálních sítích ukazují dálnice vedoucí z největšího města regionu, Štěpanakertu zaplněné obrovskými frontami aut plných

1 Zpráva je z 25.09.2023

2 V neděli 24.09.2023

3 Zpráva je z 25.09.2023

Foto: Armenian Caritas / Facebook

uprchlíků.

Mnoho Arménů v Náhorním Karabachu nazývá tento region již po staletí svým domovem. Nyní se zdá, že se to rychle mění.

„Arméni nemohou přežít pod tureckou nebo ázerbájdžánskou nadvládou,“ řekla v pondělí agentuře CNA Nash-Marshalllová a dodala, že ázerbájdžánská vláda „těží z arménofobie“.

Hluboce zakořeněné protiarménské nálady v ázerbájdžánské kultuře podle ní demonstrují popravu arménských válečných zajatců v roce 2022 i nedávno vztyčené památníky v ázerbájdžánském hlavním městě Baku, které velice přehnaně zobrazují „postavy mrtvých a umírajících arménských vojáků a spoutaných zajatců v životní velikosti“.

„Každý, kdo zná historii genocidy Arménů, rozpozná vzorec jednání Ázerbájdžánu ve vztahu k východním Arménům a Arcachům,“ uvedla Nash-Marshalllová.

Podle Geghama Stepanyana, archaiského ochránce lidských práv, „tisíce“ dalších vysídlených etnických Arménů „čekají na evakuaci do Arménie“.

„Mnozí z nich,“ uvedl Stepanyan, „prostě nemají kde zůstat, a tak musí čekat na ulici, až na ně přijde řada.“

Někteří odborníci se domnívají, že hrozí dokonce invaze do samotné Arménie.

Ázerbájdžánský prezident Alijev i turecký prezident Recep Tayyip Erdogan navrhli výstavbu dálnice v nejjihnější části arménské provincie Sjunik, která na východě i na západě hraničí s Ázerbájdžánem.

Dálnice by spojila hlavní část Ázerbájdžánu s jeho západní enklávou, známou jako Nachičevan, a také s Tureckem.

Odborníci se obávají, že pokud by byla postavena, Ázerbájdžán by mohl brzy získat kontrolu nad celým Sjunikem.

„Budme realisté,“ řekla Nash-Marshalllová. „Ázerbájdžán už část regionu uchvátil. ... Již rok ostřeluje také pohraniční vesnice. Co tedy hrozí Arménii? Invaze.“

Alijev a Erdogan se v pondělí⁴ setkali v Nachičevanu, což ještě zvýšilo obavy, že by tato dvojice mohla usilovat o převzetí Sjuniku.

Na pondělní tiskové konferenci Alijev podle agentury Reuters vyjádřil politování nad tím, že „pozemní spojení mezi hlavní částí Ázerbájdžánu a Nachičevanem“ bylo „přerušeno“, když sovětské úřady přiřadily Sjunik Arménii namísto Ázerbájdžánu.

Hacopian rovněž uvedl, že podle něj je „celkem pravděpodobné“, že dojde k invazi do Arménie a bude vystavěna dálnice v oblasti, která v současnosti patří k jihu Arménie.

V pondělí⁴ v Arménii přistála Samantha Powerová, hlavní administrátorka americké Agentury pro mezinárodní rozvoj (USAID), a náměstkyně ministra zahraničí Yuri Kimová.

V pondělním⁴ příspěvku na síti X Powerová napsala: „Jsem zde, abych znovu vyjádřila silnou podporu a partnerství USA s Arménií a abych hovořila přímo s těmi, kteří jsou postiženi humanitární

krizí v Náhorním Karabachu.“

Mnozí se stále domnívají, že USA nedělají dost pro řešení situace v Náhorním Karabachu.

Republikán Chris Smith z New Jersey v pátek předložil rezoluci, která požaduje, aby americké ministerstvo zahraničí podniklo konkrétní kroky k zajištění lidských práv arménských křesťanů v Náhorním Karabachu.

Rezoluci nazvanou „Preventing Ethnic Cleansing and Atrocities in Nagorno-Karabakh Act of 2023“ spoluvytvářejí kalifornský demokratický poslanec Brad Sherman a arkansaský republikánský poslanec French Hill.

Pokud bude rezoluce přijata, bude vláda USA povinna přijmout několik opatření na podporu postižených Arménů, včetně ukončení vojenské pomoci Ázerbájdžánu a zavedení vojenského financování Arménie, povolení humanitární pomoci Arménům v Náhorním Karabachu a vyslání diplomatů do regionu, aby monitorovali situaci a okamžitě informovali o dalším porušování lidských práv.

„Obyvatelé Náhorního Karabachu jsou ve vážném nebezpečí,“ uvedl Smith v pondělním⁴ tiskovém prohlášení. „Je tragické, že byli nuceni vzdát se zbraní a své nezávislosti ve prospěch bezohledného diktátora, jehož vláda se na nich po mnoho let opakovaně dopouštěla strašlivého týrání, vyjádřila vůli území etnický vyčistit a blokádou Lačinského koridoru dokonce zahájila genocidu hladem.“

Smith dále uvedl, že „s nimi musíme spolupracovat, abychom zajistili, že přechod nebude poznamenán dalšími nelidskými zvěrstvy“.

Peter Pinedo

National Catholic Register

Přeložil Pavel Štička

Peter Pinedo
novinář

⁴ V pondělí 18.09.2023

BOJUJTE S POKUŠENÍM VZDÁT SE

Iz 55,10–11; Ř 8,18–23; Mt 13,1–23

„Je po všem.“

To je skličující poselství, které cítíme, když ve svých vztazích čelíme obtížným a náročným situacím a budoucnost se zdá být tak bezútěšná a beznadějná. Netušíme, jak danou situaci zvládnout a pokročit v životě dál. Máme pocit, že se věci nikdy nezmění a že jsme odsouzeni k životu ve strachu a zoufalství. Máme pocit, že bychom to s našimi vztahy měli vzdát.

Bohužel se jen málokdy stane, že bychom se zastavili a zamysleli nad tím, odkud tato negativní zpráva přichází. Zřídka se tomuto poselství postavíme čelem a odmítneme ho, ale dovolíme mu, aby v našich srdcích a myslích přetrvávalo do té míry, že nás přemohou emoce. Začínáme tudíž váhat a selhávat ve svých závazcích vůči Bohu a druhým.

Zapomínáme také na pravdu, že Boží slovo je v našem životě vždy účinné: „Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavráti se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal“ (Mt 24,7). Nikdy není po všem, pokud jde o Boží slovo, protože jeho záměr se v nás naplní, jestliže mu nebudeme odporovat. Jeho slovo, které nás vyzývá, abychom plnili jeho vůli a zavázali se jemu i druhým, nemůže ztratit svou účinnost ani pomínout: „Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou“ (Mt 24,35).

Když Ježíš v Mt 13,1–23 hovoří o nesení ovoce, vyjmenovává tři věci, které mohou zabránit tomu, aby jeho semeno v našem životě přineslo ovoce. Tyto tři věci mohou být také zdrojem poselství, že „je po všem“. Abychom tedy ve svých závazcích nesli ovoce, musíme neustále pěstovat určité ctnosti, které nám pomohou vypořádat se s těmito zdroji negativních zpráv.

Zaprvé, ďábel nás může svádět k myšlence, že je po všem, tím, že nám brání slyšet, chápat a uplatňovat Boží slovo v našem životě: „Pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho

Pokoušení Krista. Mozaika v bazilice sv. Marka (12. st.). Foto: basilicasanmarco.it

srdce; To je ten, u koho se zaseto poděl cesty.“

Ďábel zdůrazňuje naše minulé neúspěchy a hanebné činy druhých, aby nás přesvědčil, že je zbytečné, abychom o Božím slově do hloubky uvažovali. Ukazuje nám všeobecnou vzpouru proti Bohu a jeho slovu v naší době, aby zničil veškerou naši touhu být věrni Božímu slovu. Zdůrazňuje obtíže spojené s věrností Božímu slovu, aby nás odradil od snahy plnit Boží vůli. Ďábel nám ukazuje pouze nedostatky těch, jimž jsme zavázáni, nikoli jejich silné stránky a dobrotu.

Ďábovým lžím a podvodům můžeme čelit díky pěstování ducha modlitební bdělosti. Ježíš o to žádal v Getsemanské zahradě, když učedníci měli pocit, že je vše ztraceno: „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení“ (Mt 26,41). V modlitební bdělosti můžeme pochopit pravdu Božích slov a získat milost potřebnou k odmítnutí ďábovy lži a k zachování Božího slova.

Za druhé, poselství „je po všem“ může vycházet z našich současných zkoušek a těžkostí: „U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; ale nezakořenilo v něm a je nestálý. Když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo,

hned odpadá.“

Negativní zvěst z našich zkoušek můžeme překonávat pěstováním vytrvalosti a odvahy. Necht' nám hluboko v srdci zazní slova svatého Pavla Římanům: „Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena.“ Svatý Pavel nás vyzývá, abychom vytrvali v současných zkouškách a pak mohli vstoupit do Bohem zaslíbené radosti a slávy. Na rozdíl od skličující zprávy naše současné utrpení a bolest neznamenají, že náš závazek je u konce nebo zbytečný; jsou jen předehrou ke slavné a naplňující radosti, pokud jen vytrváme.

Náš závazek vůči Ježíši a jeho slovům nemůže nikdy skončit, protože nyní máme v sobě Božího Ducha. On nás vede a pomáhá nám vytrvat ve chvíli úzkosti: „I my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla“ (Ř 8,18–23). Kromě toho, že jsme Božími dětmi skrze Ducha adoptivního, musíme také ve svém závazku vytrvale přinášet ovoce a z žádného důvodu se nevzdávat.

A konečně, skličující zpráva může pocházet z našich úzkostných myšlenek: „U koho bylo zaseto do trní, to je ten,

kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábi-
vost majetku slovo udusí, a zůstane bez
úrody“ (Mt 24,7). Tyto úzkostné myšlen-
ky, pokud nejsou kontrolovány, zadusí
život ze semene Božího slova.

Tomuto zdroji negativity čelíme
umrtvováním svých představ. Někdy si
představujeme situace, které jsou neprav-
děpodobné, ale my jim zcela uvěříme.
Můžeme si představovat chmurnou situ-
aci až do té míry, že ztratíme veškerou
naději pro budoucnost. Člověk s nezvlád-
nutou představivostí jistě uvěří lži, že
jeho závazek vůči Pánu skončil a už ni-
kdy nemůže být obnoven a prohlouben.

Drazí bratři a sestry v Kristu, mno-
zí uvěřili lži, že jejich závazky vůči Ježíši
a druhým, ať už v manželství, kněžství,
řeholním životě, službě a podobně, skon-

čily. Možná procházejí těžkým obdobím
nebo prostě v těchto závazcích nevidí
patrné výsledky. Mnozí jsou sužováni
minulými selháními a chybami nebo do-
konce obavami z toho, co může přinést
budoucnost. Když z jakéhokoli důvodu
uvěří této lži, přestávají přinášet ovoce
v Božím království, a nemohou tak pro-
žívat radost, která k tomuto Božímu krá-
lovství patří.

Dobrou zprávou je, že Ježíš se nás
nikdy nevzdává. Svůj závazek vůči nám
nikdy nevezme zpět ani ho nezruší. Při-
chází k nám v každé eucharistii, aby se
s námi spojil a dal nám všechny milosti,
které potřebujeme. Žádá nás, abychom
zůstávali v něm, jako on zůstává v nás,
protože „bez něho nemůžeme činit nic“
(J 15,5). Nikdy do nás nepřestává zasé-

vat svá stále účinná semena. Sdílí s námi
také svůj vlastní postoj, když jsme v po-
kušeni na své závazky rezignovat.

Skrze Něho, s Ním a v Ném naše
závazky vůči Němu a druhým mohou
a měly by vytrvat.

Sláva Ježíši! Čest Panně Marii!

*Fr. Nnamdi Moneme, OMV
Catholic Exchange
Přeložil Pavel Štíčka*

*P. Nnamdi Moneme, OMV
misionář na Filipínách*

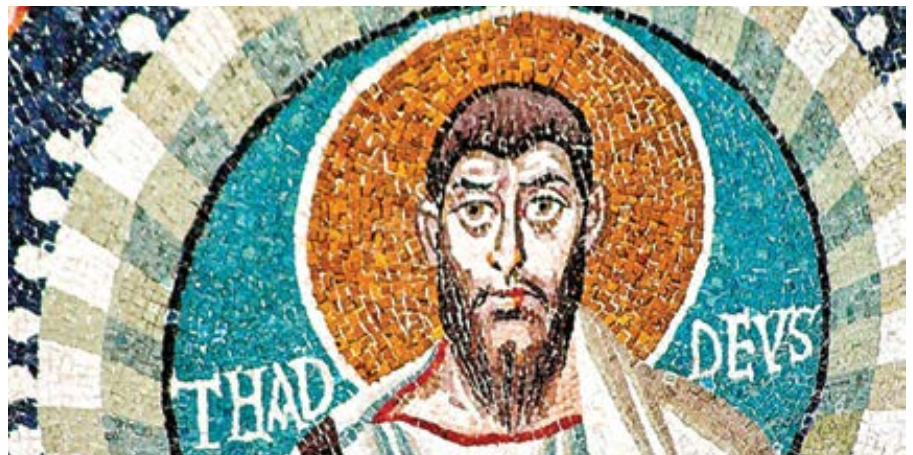
CO JSTE MOŽNÁ NEVĚDĚLI O SV. JUDovi

Apoštol svatý Juda se od Jidáše Išariotského liší příjmením Tadeáš.

Tadeáš znamená v syrštině chválicí nebo
vznávající. Je označován jako Lebeus,
což znamená velkodušný nebo odvážný.
Toto jméno označuje v hebrejštině muže
majícího pochopení, ale pochází ze slova
Leb, které znamená také srdce a může též
znamenat lev.

Svatý Juda byl bratrem svatého Jaku-
ba Menšího. Podle katolické víry je Juda,
bratr Ježíšův, a autor Judova listu jedna
a tatáž osoba. V dochovaných zlomcích
díla apoštolského otce Papiase z Hierapo-
le Výklad výroků Páně je Tadeáš označen
jako syn Marie, manželky Kleofášovy,
která byla matkou biskupa a apoštola Ja-
kuba, Simeona, Josefa a Tadeáše. Z toho,
že se o Judovi mluví jako o Ježíšově
„bratru“, víme, že je Juda bratrancem
Páně z matčiny strany, stejně jako Jakub,
který se stal jeruzalémským biskupem
a mučedníkem.

Ještě chvályhodnější než pokrevní
příbuznost svatého Judy s naším Pánem
bylo jeho pohrdání světem a horlivost,
láska a utrpení pro evangelium. Evange-
lia se o svatém Judovi před tím, než uve-
dou jeho jméno spolu s ostatními apo-

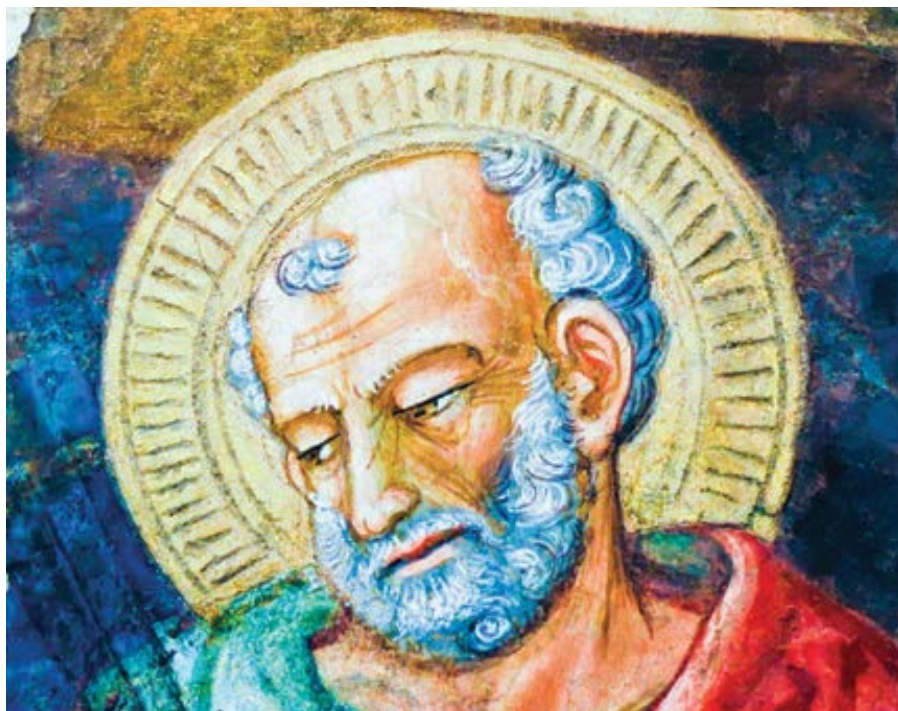

Mozaika sv. Judy Tadeáše apoštola v bazilice San Vitale v Ravenně. Foto: Gianni Careddu / wikimedia

štoly, nijak nezmiňují. Po dlouhé době
strávené na modlitbách se Ježíš rozhodl
vybrat 12 mužů, 12 nepravděpodobných
kandidátů, kteří se stanou jeho apošto-
ly a budou hlásat Boží království všem
lidem. Jedním z těchto dvanácti povola-
ných byl Šimon Zélóta. Zélóti byli ži-
dovskou skupinou, která věřila, že Mesi-
áš vyhlásí svobodný a nezávislý židovský
stát. V té době bylo Judsko okupováno
Římem a muselo platit daň císaři. Někte-

rým zélótům také záleželo na tom, aby
byly dodržovány duchovní ideály judai-
smu. Jiní členové skupiny se chovali spíše
jako novodobí teroristé, kteří podnikali
nájezdy, zabíjeli a podněcovali nepokoje.
Šimon byl označován jako „zélóta“ také
proto, aby se odlišil od Šimona Petra.

Ve stejné době byl povolán i svatý
Juda, který předtím nejspíše pracoval
jako rybář. Juda a Šimon spolu s dalšími
deseti muži následovali Ježíše, žili s ním,

Bicci di Lorenzo: Sv. Judo Tadeáš. Fragment fresky z Dómu ve Florencii (1440)

uprchli, když podstoupil mučení a smrt, a radovali se, když vstal z mrtvých. Při poslední večeři náš Pán slíbil, že se dá poznat každému, kdo ho miluje. Svatý Judo se zeptal, zda se Pán dá poznat apoštolům, nebo světu. To naznačuje očekávání světského království. Kristova odpověď nastiňuje osobnější a duchovnější království lásky, které začíná ve vnitřním životě těch, kdo milují Boha (J 14,22–24).

Po Kristově nanebevstoupení a seslání Ducha svatého se svatý Judo a ostatní apoštolové vydali vyzbrojeni Duchem svatým a Ježíšovým jménem hlásat radostnou zvěst. Uzdravovali nemocné, dávali zrak slepým a přemáhali mocnosti temnoty světlem pravdy. Podle jedné z tradic byl Tadeáš poslán do Edessy, aby pomohl králi Agbarovi, jenž trpěl malomocenstvím. Podle legendy byl král Agbar z malomocenství vyléčen, když spatřil obraz Kristovy tváře, který s sebou svatý Judo přinesl. Agbar údajně doufal, že ho přijde uzdravit samotný Kristus. Místo něj však byl poslán svatý Judo vzhledem k požadavkům Kristovy služby a jeho zaměření na děti Izraele.

Předpokládá se, že svatý Judo kázal po celém Judsku, Samaří, Sýrii a zejména v Mezopotámii. Do Jeruzaléma se vrátil v roce 62 po mučednické smrti svého

bratra Jakuba Menšího. Jeho bratr tam byl biskupem, dokud ho Židé neshodili z chrámu. Svatý Judo rovněž cestoval do míst dnešního Iráku a Íránu. Objevuje se názor, že svatý Judo přinesl evangelium taktéž do Arménie. O Letnicích byli Judo i Šimon naplněni Duchem svatým a horoucí touhou šířit evangelium. Judo se vydal kázat do Mezopotámie, zatímco Šimon se vypravil do Egypta. Nakonec oba skončili v Persii, dnešním Íránu. Tam společně hlásali evangelium, dokud nebyli oba umučeni.

Svatý Judo je v umění zobrazován s kyjem, protože se obecně věří, že byl kyjem ubit k smrti. Šimon se na vyobrazeních objevuje s pilou vzhledem k domněnce, že byl rozřezán na kusy. Tito dva apoštolové se svým životem stali svědky vzkříšeného Pána. Po smrti bylo tělo svatého Judy přeneseno z Bejrútu do Říma a uloženo do krypty v bazilice svatého Petra. Dnes si církev připomíná jeho smrt 28. října spolu s jeho druhem svatým Šimonem apoštolem. Svatého Judy se lidé dovolávají v dobách beznaděje a je označován za patrona beznadějných případů.

Bohu však dlužíme věčnou chválu a dík za nekonečné milosrdenství, díky němuž založil svou církev na zemi a se-

slá nám svou posvěcující milost. Tentýž Duch, který byl přítomen o Letnicích, nyní sestupuje na církev vystavěnou na základech, které položil svatý Judo a ostatní apoštolové. Kristus přišel, aby nás osvobodil od hříchu a od ducha světa. Buď se můžeme v lásce rozhodnout pro něj, nebo si zvolit svět a sebe sama. Svatý Judo hlásal zaslíbenou obnovenou jednotu mezi Bohem a člověkem skrze Kristovu oběť. V kázání na hoře náš Pán řekl: „Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,33). Přicházejte k Bohu skrze svatého Judu. Svět nabízí jen prázdné sliby a polopravdy. „Vodu i oheň položil před tebe, vztáhni svou ruku, po čem chceš. Před člověkem je život i smrt, a bude mu dáno, co si vybere“ (Sir 15,15–16).

Modlitba pronášená každý den novény

Svatý Judo apoštol, mučedníku a pravý příbuzný Ježíše, Marie a Josefa. Přicházím k tobě s vírou a důvěrou ve tvou přímluvu u Božího trůnu. Chválím Krista za něj samotného a jeho Ducha, který z něj vyzařuje po celém nebi a v celém stvoření. Kéz na mě skrze tvé modlitby sestoupí Duch Boží se stejnou mocí, která tobě dodávala odvahu být Jeho svědkem a přinášet evangelium ostatním. Pokorně tě žádám, aby ses spolu se mnou modlil k Bohu o milost _____ . Jsem vděčný za tvou pomoc a děkuji ti za to, že nyní, dokud zde budu moci zůstat, budu chválit a děkovat Bohu navždy.

Amen.

Nechť se stane Boží vůle. Svatý Judo, prosím, modli se za nás.

Richard Dole
Catholic Stand
Přeložil Pavel Štička

Richard F. Dole LCSW
klinický sociální pracovník, terapeut
a spisovatel

BÝT JAKO MONSTRANCE

Během studia na střední škole jsem se zúčastnila konference mládeže ve Steubenville v Ohio. Nastal čas na sobotní noční eucharistickou adoraci. Jinými slovy, zrakům stovek mladých lidí, kteří se tam shromáždili, byl vystaven Ježíš, eucharistie, hostie, Kristovo tělo a krev.

Jak vypadal? Jako malá bílá kruhová, téměř plochá hmota, držaná a obklopená onou zlatou věcí. Na plochou hmotu (hostii) svítil reflektor. A zářilo to jako slunce, přičemž ta zlatá věc připomínala sluneční paprsky.

Představení monstrance

Je to Ježíš, vystavený zrakům všech přítomných, nesený v monstranci. Monstrance často vypadá jako taková zlatá věc, která obklopuje Ježíše zářivým světlem a čistým zlatem. Monstrance se jen tak nevznáší. Je podepřena něčím, co vypadá snad jako stojan lampy nebo noha stolu. Když kněz či jáhen uchopí monstranci za „krk“, mohou ji přenášet.

Byli jsme tedy na eucharistické adoraci a Ježíš nám nikdy nepřipadal tak konkrétní a blízký. Duch svatý zjevně působil, různými způsoby se dotýkal mě i ostatních účastníků a naplňoval nás. Pociťovala jsem jakousi svatou bázeň, protože Bůh mi dal poznat, že je to On. Ježíš!

Nevypadal jako člověk nebo tak, jak bychom zřejmě očekávali, že bude vypadat Bůh, ale Bůh nám milostivě dovolil pohlédnout na samotné tělo svého Syna, Ježíše.

Účastníci konference byli nadšeni. Z plných plic pěli chvály. Používali dary Ducha. Klaněli se při uctívání. Plakali ve víře. Tekly jim slzy, protože si uvědomovali, že Ježíš je miluje a odpouští jim. Dokonce vzlykali, protože Ježíš uzdravil zranění způsobené zneužíváním nebo osamělostí. Té noci se měnily životy. Slyšela jsem svědectví řady lidí. Srdce byla obrácena nebo proměněna ještě hlubším obrácením. Pro mě bylo setkání s Ježíšem oné noci ještě silnějším zážitkem. Konec konců Ježíš seděl na svém trůnu – monstranci – a byl nesen mezi shromážděnými lidmi, aby ho všichni viděli a klaněli

Foto: Sebastian Mira / Člověk a Víra

se mu. Na konferenci Ježíš nezůstával na oltáři, ale kněz a ministranti obcházeli celé shromáždění, takže každý mohl být nablízku eucharistickému Ježíši. Připadala jsem si, jako bych se ocitla v Ježíšově době, jako bych stála v zástupu, který se dívá, jak Ježíš prochází kolem!

Kéž bych se každý den cítila jako toho večera na konferenci...

Svatostánek

Je dobře, že Ježíš je vždy přítomný v našich kostelích, takže vlastně každý večer může být jako onen večer na konferenci. Možná zrovna nepláču a nevzlykám nebo nezakouším jakousi jízdu po emocionální horské dráze Ducha svatého, ale vím, že Ježíš tam je. Svatošánek je podivuhodný Ježíšův domov, obvykle to bývá zlatý předmět podobný krabici. Mnoho kostelů je otevřeno po celý den, takže lidé mohou přicházet a zastavit se před svatošánkem. Ve svatošánku přebývá Bůh podobně jako ve starozákonním stánku spočívala Hospodinova přítomnost. Já se před svatošánkem ráda zastavuji, protože v něm přebývá náš nejdražší Ježíš.

Další místa spočívání

Zlatá schránka, svatošánek, však není jediným Ježíšovým příbytkem. V jistém smyslu jsou svatošánkem všichni katolíci, protože přijímáme Ježíše při eucharistii. Ježíš do nás vstupuje. My ho stravuje-

me. Je velmi těžké to pochopit a je třeba o tom meditovat. Hledět na sebe jako na malý svatošánek je jedním ze způsobů, jak meditovat o tomto úžasném tajemství, kdy v nás přebývá Ježíš.

Jako svatošánky máme v sobě Ježíše. A on v nás působí! Naplňuje nás pozhnaním, uzdravením a láskou. Dotýká se našich srdcí. Je náš společník, bližší než náš dech a hmatatelný jako skutečné jídlo!

Být monstrancí

Zakusila jsem tu nejpodivnější – ale podle mě zajímavou – meditaci. Co kdybych byla monstrancí – monstrancí s Ježíšem, který je ve mně? A tak jsem si představovala tu zlatou monstranci uvnitř sebe s hostií – Ježíšem – uprostřed této monstrance.

Usmála jsem se. Byla jsem vděčná, že Bůh je ve mně, tak blízko! Co kdybych však byla monstrancí já místo toho, aby ve mně Ježíš zůstával jako svatošánek se zapečetěnými dveřmi Je to tentýž Ježíš, který byl na konferenci a procházel mezi zástupy. Co kdybych na sebe vzala podobu monstrance? Myslím, že je to opravdu ohromná věc, o které je třeba meditovat. Je to tentýž Ježíš, který uzdravoval lidi, dával jim víru, naději a lásku! Je to tentýž Ježíš, který pracoval jako tesař a nasýtil tisíce lidí. Tentýž Bůh, který za mne zemřel.

Povinnosti monstrance

Pokud je každý z nás monstrancí, pak

máme určité povinnosti. Nemůžeme uzavírat dveře tak, jako bychom zavírali svatostánek. Místo toho musíme zjevovat Boha, který v nás přebývá. To mě nutí vzpomenout si na píseň: „To je mé světlo, nechám ho svítit!“ On je světlo, které musí svítit, aby ho všichni viděli (Mt 5,16)! A tak procházím mezi lidmi – mezi tolika lidmi za celý svůj život – a i když nevědí, že se dívají na monstrenci, moje víra ve slovech a činech jim může zjevovat Ježíše.

• Trůn

Monstrence je jakýmsi trůnem. Trůnem, na kterém sedí Ježíš. Jaký je to dar, že Ježíš může sedět na našem trůnu. Kdybych byla monstrencí, Ježíš by seděl na trůnu. Trůn je pro krále. Ježíš je tedy králem nad celou mou bytostí.

• Požehnání

Požehnání je chvíle, kdy kněz nebo jáhen uchopí monstrenci a žehná shromážděným lidem znamením kříže. Neměli bychom tedy jakožto monstrence také žehnat těm, s kým se setkáme? Při žehnání se modlíme „Boží chvály“. Neměli bychom také vždy chválit Boha v nás i mimo nás?

• Adorace

Je-li Ježíš v nás, pak musí být adorován on – ne my. Musíme tedy dbát na to, abychom se měli rádi a pečovali o sebe, udržovali svou monstrenci zářivou a čistou. A čím více se máme rádi, tím viditelněji je vidět, že v naší monstrenci přebývá Kristus. Jestliže tak milujeme Ježíše v sobě, musíme ho milovat i v druhých. Pomyslete na všechny lidi na mši svaté, kteří

právě přijali Krista ve svatém přijímání! I oni jsou nyní monstrenci. Je třeba v nich adorovat Krista – ne daného člověka, ale živého Ježíše! Kéž se těch, kteří byli na konferenci tak dojati, dotkne představa Krista v nás. Kéž ti, kdo nezažili zázrak Ježíšovy skutečné přítomnosti, jej naleznou v monstrenci; i kdyby to mělo být skrze nás, kteří jsme monstrenci.

Jacqueline St. Clare
Catholic Stand
Přeložil Pavel Štíčka

Jacqueline St. Clare
publicistka

KONZERVATISMUS SE ZASTÁVÁ OBYČEJNÉHO ČLOVĚKA

Levice téměř sto let nesprávně charakterizuje konzervatismus, a její vliv v médiích toto zkreslení ještě upevnil. Konzervatismus má však nyní jedinečnou příležitost se této mylné charakteristiky zbavit. Na rozdíl od levicového kréda rozdělávání a hněvu se konzervatismus může stát hlasem radosti a vděčnosti.

Populismus získal silně negativní nádech. Možná je to proto, že je stále více spojován s konzervativními hnutími a politiky. V dobách amerického Nového údělu a programu Velká společnost, kdy se toto označení vztahovalo na liberální hnutí a politiky, byl populismus zobrazován výrazně pozitivně.

Média, stejně jako politická levice, nyní spojují populismus s rasismem, odporem k rozmanitosti, útlakem menšin a iracionálním odporem proti modernitě. Populistická hnutí bezpochyby vykazují silný hněv vůči statu quo. Žádná politická ideologie nebo hnutí se však neobejde bez hněvu vůči tomu, proti čemu se staví. Hněv byl obsažen v hnutí za občanská práva, ve feministickém hnutí, v dělnickém hnutí stejně jako v ekologickém hnutí.

Dnešní populismus odráží více než

Foto: Jakub Hunal / Člověk a Vira

jen hněv, který, pravda, není vždy pozitivním impulsem. Současným populistickým impulsem je prostá touha po svobodě, nezávislosti a příležitostech. U kořenů současného populismu je protest proti právnímu a politickému systému řízeného elitami, který je nepřátelský vůči zájmům obyčejného člověka. V žádné době v americké historii – dokonce ani v době rudé paniky v 50. letech 20. století – ne-

xistoval v rámci našeho vzdělávacího systému a medií tak vynucený myšlenkový konformismus. Nikdy v dějinách neexistovala taková celonárodní politická lhostejnost k osudu pracujících rodin. Nikdy v historii neexistovalo takové nepřátelství vůči náboženským a vlasteneckým institucím, které ožívují a povznášejí život průměrných Američanů. Nikdy předtím se neprojevovalo tak zjevné pokrytectví

Foto: Jakub Hunal / Člověk a Víra

vůči právnímu státu, vůči pravidlům, která musí dodržovat průměrní lidé, a pravidlům, která musí dodržovat elitou zvýhodněné skupiny. Většina dnešních populistů nechce nic svrhnout, chtějí jen nezávislost na diktátu a pohrdání národních elit.

Nedávný vstup populismu do konzervativního dialogu a agendy s sebou nese určitou nežádoucí zátěž, a to do té míry, do jaké se populistické poselství soustředí na hněv a nesnášenlivost. Tento vstup však skýtá i velký potenciál. Již od dob Nového údělu byli konzervativci nepřesně vykreslováni jako ti, kteří se starají pouze o zájmy bohatých a mocných. Termín „venkovský klub republikánů“ se tak často používá k tomu, aby pouhými třemi slovy vyjádřil celý pohled na konzervatismus. Tento obraz konzervativce v minulém století dusil.

Ve své knize *Conservatism Redefined: A Creed for the Poor and Disadvantaged*, kterou jsem napsal krátce po volbách v roce 2008, jsem uvedl, že konzervatismus nabízí nejlepší cestu vpřed pro americké chudé a pracující rodiny. V dobách velkého liberálního aktivismu, jako například v prvních letech Obamova prezidentství, se totiž příjmová nerovnost stupňovala. A čím více federální vláda potlačuje tradiční společenské instituce, jako je rodina a náboženství, tím více trpí ti nejzranitelnější. Těm jednotlivcům a rodinám, kteří si přejí, aby se jim dobře dařilo a dosáhli pokroku, dává konzervativní politika a zásady nejslibnější příležitosti, jak zjišťují například nedávní přistěhovalci. Tento přístup byl

pro konzervatismus vždy charakteristický, ale snad nedávná injekce populistické energie konzervativcům pomůže lépe vyjádřit, že zastupují Američany, kteří se potýkají s problémy, a zbavit se tak stoletého mediálního a liberálního obrazu, podle něhož se starají pouze o bohaté a privilegované.

Výzvou pro konzervativce je využít energii populismu a přetvořit ji v trvalý a inspirativní vládní program. Jednoduše řečeno, konzervativci by měli dát jasně najevo svou víru v to, co je základem populismu – vroucí touhu po americkém snu a víru v něj. Tento sen existoval v minulosti a může existovat i v budoucnosti. Poselství populismu spočívá v požadavku, aby tento sen nezanikl v důsledku samoučelných sociálních transformací prováděných kulturní a vládnoucí elitou. Poselství odráží touhu po svobodě a nezávislosti na ideologických mandátech elit, které se k americkému snu obrátily zády, protože v něj navzdory vlastní prosperitě přestaly věřit.

V Americe elit panuje rozdělení a bezuzdný hněv. A není to jen důsledek, toto rozdělení je záměrnou strategií. Tím, že elity narušují to, co buduje a sjednocuje společnost, co vytváří komunitní důvěru, připravují půdu pro společenskou transformaci, v níž se dominantní silou stane centralizovaná vláda řízená třídou elit. Elity nechtějí zdravou a posilněnou Ameriku; chtějí zcela novou Ameriku, v níž budou moci lépe diktovat společenské obyčeje a kulturní dialog.

Pro elity je komunita špatné slovo, pojem, který je příliš spojen s útlakem.

Ale právě zde mohou konzervativci vstoupit do hry a stát se v ní vedoucí silou. Nechť je konzervatismus ideologií, která říká „díky“ za to, čím Amerika byla a je. Nechť je konzervatismus hlasem, který lidem připomíná dobro, jež komunita přináší. Nechť je konzervatismus populistickým hnutím, které ujišťuje průměrného člověka, že mu někdo naslouchá, že někdo věří stejně jako on.

Konzervatismus je levicí již téměř sto let chybně charakterizován, a vliv levice v médiích toto zkreslení ještě upevnil. Konzervatismus má však nyní jedinečnou příležitost se této mylné charakteristiky zbavit. Na rozdíl od levicového kréda rozdělování a hněvu se konzervatismus může stát hlasem radosti a vděčnosti. Může lidem připomínat, že Amerika je taková, za jakou ji označují oni sami, jejich rodiny a sousedé, a ne taková, za jakou ji označuje třída elit. Konzervatismus se může zastávat svobody, kterou liberální elita chce ochromit – svobodu rodin vzdělávat své děti podle svého uvážení; svobodu vykonávat práci a budovat kariéru v dynamickém a inovativním soukromém sektoru; svobodu žít bez vládou vyvolané inflace; svobodu myslet a mluvit, jak uznáme za vhodné. Vzhledem k událostem posledních let nejsou hrozby pro tyto svobody teoretickými možnostmi, ale zřejmou realitou.

Amerika v průběhu své historie čelila mnoha problémům. Současné problémy přežije, ale pouze pokud budeme v Ameriku pevně věřit. Pouze pokud bude existovat radost z Ameriky a láska k ní. Pouze pokud lidé budou chtít zachovat a posílit vše, co je a bylo na Americe dobré. A o tom je konzervatismus.

Patrick M. Garry
The Imaginative Conservative
Přeložil Pavel Štíčka

Patrick M. Garry
člen organizace Center for Religion,
Culture & Democracy

OD DEKONSTRUKCE K „HNUTÍ UVĚDOMĚLOSTI“: FRANCOUZŠTÍ KONZERVATIVCI ODPOVÍDAJÍ ÚTOKEM

Nová kniha zní jako důrazná výzva k boji proti nebezpečné progresivní ideologii

7.–8. ledna 2022 se v pařížské Sorbonně sešlo šedesát vysokoškolských učitelů spolu s intelektuály z různých oborů a ke společné rozpravě předložili své eseje, jež sledovaly vývoj dekonstruktivistického hnutí šedesátých let 20. století k politické korektnosti osmdesátých let až po dnešní „hnutí uvědomělosti“ (*wokeness*) a kulturu rušení (*cancel culture*) a navrhovaly řešení pro boj s touto progresivní ideologií. V letošním roce organizátoři tohoto kolokvia, profesori Emmanuelle Hénin, Xavier-Laurent Salvador a Pierre-Henri Tavoillot, vydali příspěvky účastníků v knize nazvané *Après la déconstruction: L'université au défi des idéologies (Po dekonstrukci: Univerzita čelí ideologickým změnám)*. Nepřekvapuje, že kolokvium, pořádané na Sorbonně, leč bez oficiální podpory ze strany vedení univerzity, vyvolalo ještě před svým konáním přemíru negativní publicity, protestů a výzev k bojkotu, nemluvě o obviňování z fašismu, McCarthyismu a extrémně pravicové rétoriky. Pokusy o očernění či zrušení této akce však jen posloužily k tomu, aby organizátory přesvědčily o její opodstatněnosti. Kniha *Après la déconstruction* představuje zhmotnění rozhovoru o zákeřné hrozbě pro západní civilizaci, který se odmítl nechat umlčet.

Tavoillot, jeden ze tří hlavních autorů a také profesor filozofie na Sorbonně, v úvodu knihy nastiňuje její cíle a rozčlenění. I. část pojednává o dějinách dekonstruktivismu. Dekonstrukce, kterou v šedesátých letech 20. století popularizoval francouzský filozof Jacques Derrida, uplatňuje dvojí přístup k analýze logiky či k výkladu textu. Dekonstrukce prosazuje výklad prizmatem dvou protichůdných sil, které se někdy vyznačují inherentní hierarchií, jako například šéf/zaměstnanec. Během několika posled-

ních desetiletí se definice dekonstrukce rozšířila a nyní zahrnuje i vymýcení tradičních hodnot a zvyků. II. část pojednává o mezích interseksionality, které se týkají „komplexního a kumulativního způsobu, jak se dopady četných forem diskriminace (jako je rasismus, sexismus a třídní předsudky) kombinují, překrývají nebo protínají, zejména ve zkušenostech marginalizovaných jedinců či skupin“. III. část se věnuje výzvam rekonstrukce a tomu, co je při ní v sázce, a IV. část přináší vodítka pro konkrétní akademické a kulturní disciplíny.

Ačkoli knihu *Après la déconstruction* napsali akademici pro čtenáře převážně z akademických kruhů, neakademici si budou vychutnávat její historický kontext, smělý komentář a krásný jazyk. Její přitažlivost dále zvyšuje široké spektrum přispěvatelů, mezi nimiž jsou dva bývalí ministři školství, vysokoškolské učite-

Sous la direction de
Emmanuelle Hénin
Xavier-Laurent Salvador
Pierre-Henri Tavoillot

ACTES DU COLLOQUE

Après la déconstruction

L'université au défi des idéologies

lé, intelektuálové a žurnalisté z mnoha oborů.

Jean-Michel Blanquer, v době konání kolokvia francouzský ministr školství, vznáší zásadní otázky, jako například, co motivuje jedince k tomu, aby lobovali za zrušení akademické alce proto, že nesouhlasí s jejím programem. Uvažuje také, proč dnes mladé lidi tolik přitahuje po-

jem boření idejí, a tvrdí, že potřebujeme hájit univerzalizmus a rozum před náporom levicové i pravicové politiky identity. Zmiňuje nynější polarizaci ve Spojených státech, která nejenže prohlubuje ideologickou propast, ale také odděluje občany od společenských a ekonomických svobod, ustanovených Otcí zakladateli. Blanquer navíc vyjadřuje obavu, že nynější kulturní rozkol v USA by mohl být předzvěstí srovnatelného výsledku ve Francii a dalších zemích.

Jacques Julliard, historik, žurnalista a bývalý odborový předák, píše o třech velkých politických dobách ledových, které za jeho života vytvořila levice. První z nich byl stalinismus, který následoval po 2. světové válce, tou druhou vzestup maoismu v sedmdesátých letech 20. století a třetí byl příchod „hnutí uvědomělosti“ ve Spojených státech. Julliard píše o několika způsobech, jimiž se *troisième glaciation* liší od svých předchůdců. Zatímco stalinismus a maoismus vznikly jako reakce na vnější hrozby pro Sovětský svaz a Čínu, „hnutí uvědomělosti“ je reakcí na faktory a roztržky vlastní Spojeným státům. Julliard sice připouští, že „hnutí uvědomělosti“ je ve svých projevech méně krvavé, ale přesto je nesmírně nebezpečné, neboť představuje „regresi lidského ducha“, kterou je třeba přemoci.

Claire Kořová, v Turecku narozená žurnalistka, která nakonec získala francouzské občanství, píše o levicově smýšlejících příslušnících buržoazie, nemluvě

o některých jejích kolezích a přátelích. Především byla hojně kritizována za to, že opustila své turecké jméno Cigdem a nahradila ho tradičním francouzským jménem Claire. Jak Kořová naznačuje, zajímavé je, že kdyby přešla od Claire k Cigdem, ostatní by jí za takové rozhodnutí tleskali. Tvrdí také, že ačkoli se začlenila do francouzské kultury, svých tureckých kořenů se nezavila. Vysvětluje, že když si hrajeme na pískovišti politiky identity, redukuje jedince jen na jeho kořeny. Přestože do Francie přišla jako imigrantka, kritizuje zavádění rasových kvót pro zaměstnávání nových pracovníků nebo pro rozhodování o přijetí na nejprestižnější univerzity, *les grandes écoles*. Je hrdá na to, že splnila přísné požadavky svého univerzitního vzdělání a že profesní příležitosti získala na základě svých dovedností a dřívějších zkušeností, nikoli díky takzvanému vyrovnávání podmínek.

Carole Talon-Hugonová, profesorka, která se specializuje na filozofii umění a v současné době spolupracuje se Sorbonnou, psala o „militantní cenzuře“ výtvarného umění, která začala ve Spojených státech a nyní se šíří do Evropy. K nejhrošlivějším pěšákům tohoto hnutí patří na obou kontinentech vysokoškolsí studenti. Naneštěstí, jak tvrdí Talon-Hugonová, má kultura rušení na vysokých školách dvojí vliv na úpadek západní civilizace: Za prvé ruší svobodu tvůrčího vyjádření a občanské rozpravy a za druhé brání schopnosti učitelů předávat

studentům principy z dějin, literatury, přírodních věd a výtvarného umění. Talon-Hugonová spolu s mnoha dalšími autory příspěvků v knize, bije na poplach a vyzývá ke krokům proti nebezpečné progresivní ideologii. Zároveň předkládá konkrétní doporučení pro svůj obor, zaměřená na zachování a předávání kultury místo na její rušení.

Knih *Après la déconstruction* povtavě zkoumá cestu od dekonstrukce k „hnutí uvědomělosti“ za posledních šedesát let a připomíná nešťastnou úlohu, kterou Spojené státy sehrály při šíření současného kulturního moru do Francie a dalších zemí. Přesto nakonec přináší nadějně poselství, za které je nutno autory pochválit: Pokud se jako držitelé společného dědictví a vize pro budoucnost společně zmobilizujeme, můžeme vytvořit plán pro rekonstrukci.

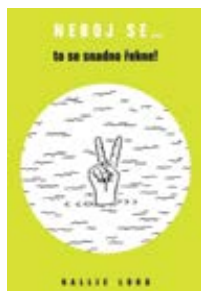
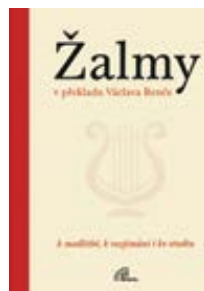
Leonora Cravottaová
The American Spectator
Přeložila Alena Švecová

Leonora Cravotta
provozní ředitelka The American Spectator

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Žalmy v překladu Václava Renče: k modlitbě, k rozjímání i ke studiu

Dárková publikace vychází u příležitosti 30. výročí působení Dcer sv. Pavla v ČR. Po odborném úvodu následuje 150 žalmů, opatřených krátkým úvodem a modlitbou.
Váz., 440 s., cena 399 Kč

Hallie Lord: Neboj se... to se snadno řekne!

Vtipné, ale i hluboké svědectví autorky o tom, jak se učila zápasit s vlastním strachem a nedůvěrou, že se Pán doopravdy stará. Její příběhy a zkušenosti z každodenního života oslovují především ženy žijící v rodinách.
Brož., 192 s., cena 269 Kč

KARDINÁL DOLAN: JSOU NEDĚLNÍ MŠE PŘÍLIŠ DLOUHÉ?

Když jsme se zde v newyorské arcidiecézi připravovali na synodu, přijalo téměř 7 000 lidí pozvání k účasti na setkáních nebo k online odpovědím na otázky, které se týkají života současné církve. Jedna z otázek, kterou jsem kladl pokaždé, zněla: „Jak můžeme lidi přimět, aby opět začali chodit na nedělní mši svatou? Proč se tolik lidí přestalo mše svaté účastnit?“

Byl jsem ohromen vysokým zájmem, který otázka vzbudila. Kromě předvídatelných výtek z obou okrajových stran – kdy krajní levice tvrdila, že jediným způsobem, jak zvýšit návštěvnost mší svatých, je upustit od veškerých liturgických pokynů a vrátit se k přístupu ze 70. let, tedy „ať si lidé bohoslužby zařídí podle svého“, a naopak pravice vyzývala k otočení oltáře a vytažení barokních basiček z naftalínu – naprostá většina odpověděla, že hlavními důvody, proč lidé přestávají chodit na nedělní mši svatou, jsou – jste připraveni to uslyšet? – za prvé, protože nerozumí knězi; za druhé, jejich farnost byla zrušena; a za třetí, mše svatá je příliš dlouhá!

Zaměříme se na třetí důvod. Zpočátku jsem měl tendenci tento důvod zavrhnout. Ale po opětovném zvážení mnoha desítek takovýchto odpovědí – ač připouštím, že k vědeckému průzkumu to mělo daleko – jsem dospěl k závěru, že tihle lidé možná poukázali na něco důležitého. Z vyznění jejich odpovědí bylo zcela zřejmé, že se jedná o ženy a muže, kteří milují eucharistii, sami zřídka kdy vynechají nedělní mši svatou a po milosrdném zrušení pandemických omezení se do kostelů vrátili jako první, s radostí přivítali skutečnou koncilní liturgickou obnovu, nedožadují se „rychlé“ nedělní mše svaté, uvědomují si, že uctivé a radostné slavení nedělní eucharistie vyžaduje určitou porci kvalitně stráveného času, ale jsou po každé vyčerpaní z „maratonských mší“, které podle nich lidi z kostelů vyhánějí.

Že by na tom něco bylo? Jeden li-

Kardinál Timothy Dolan. Foto: cardinaltimothymdolan / IG

turgista mi nedávno řekl: „Největším pokrokem pokoncilní liturgické obnovy bylo obnovení významu a slavnostnosti velikonoční vigilie. Největším negativem posledních desetiletí je však to, že každá nedělní mše svatá je nyní stejně dlouhá jako mše svatá na Bílou sobotu!“

Žalostné příběhy, které mi lidé vyprávěli, dosahovaly délky litaní. Nyní, říkali mi, mše svatá začíná hudební přípravou, pak povinným „pozdravením“ lidí kolem vás. To už je pět minut poté, co měla začít mše svatá. Celebrant obvykle pronese dlouhý úvod; „Gloria“ by snad vyčerpalo i andělský kúr, nemluví o nekonečném zpívaném responsoriálním žalmu. Modlitby věřících mohou trvat donekonečna, přičemž závěrečná přímluva – za zmeřené – se přidává na místě, kdy už někteří mezi námi zmírají. Pak se posadíme a chvíli čekáme na sbírku a obětní průvod. „Beránek Boží“ může dosáhnout délky baseballového zápasu. Často po přijímání přidáváme „rozjímání“ s následnými oznámeními. Nezapomeňte na dlouhý seznam „poděkování“ určených každému, kdo se na mši podílel. Chraň

Bůh, abychom odešli dříve, než odezní všech pět slok závěrečného chvalozpěvu... A to jsem ještě nezmínil největšího viníka – sáhodlouhé kázání kněží a jáhnů, kteří ignorují napomenutí papeže Františka, aby homilie netrvala déle než 8–10 minut!

I když pro efekt zjevně přeháním, nevymýšlím si. Všechny výše uvedené výtky jsem skutečně slyšel. Jakožto celebranta se mě to trochu dotklo, ale přinutilo mě to zamyslet se, zda tito dobří lidé – kteří, znovu připomínám, si uvědomují, že správně prožitá liturgie vyžaduje čas – nemohou mít v něčem pravdu.

A jak napsal jeden kněz, eucharistická modlitba nyní tvoří už jenom dodatek. „Dříve,“ podotkl, „mnozí mylně jednali tak, jako by vše před obětováním bylo nedůležité; zato nyní se zdá, že vše po skončení liturgie slova je druhořadé. Stopněte si to,“ vybídl mě. „Zpívané ‚Gloria‘ nebo zpěv responsoriálního žalmu či ‚Beránek Boží‘ mohou být delší než eucharistická modlitba.“

Takže (jak tvrdili moji respondenti), hodina a půl trvající mše svatá – nejen

o slavnostech, ale každou neděli – se stala normální, a upřímně se domnívají, že je to jeden z faktorů, který lidi od pravidelné účasti odvádí.

Nevím, co si o tom mám myslet. Zdálo by se, že zlatý střed je někde mezi nedělní mší svatou připomínající osmadvacetiminutový sprint, jak jsme je znali v minulosti, a devadesátiminutovými mešními maratóny současnosti.

Vím však, že zesnulý velký papež svatý Jan Pavel II. měl pravdu: k eucharistii musí patřit i ticho. Upovídánost při mši svaté, naše nutkání jakožto celebrantů při každé mši svaté neustále něco komentovat a vysvětlovat a tendence pěveckých sborů, které jinak odvádějí skvělou práci, vyplnit každou volnou chvíli další slokou, lidi štve.

Timothy kardinál Dolan
Catholic Review
Přeložil Pavel Štíčka

Timothy Michael kardinál Dolan
newyorský arcibiskup

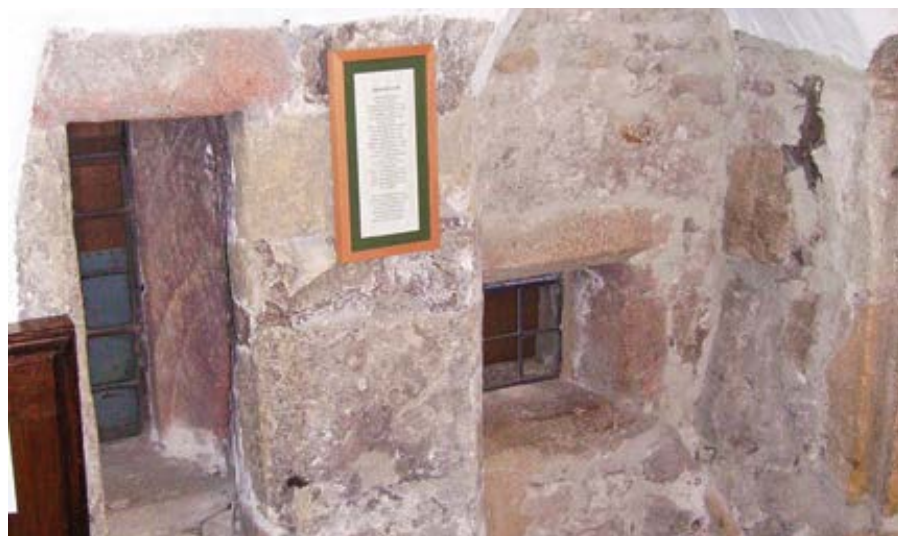
SKRYTÍ VELIKÁNI KŘESŤANSKÉ SPIRITUALITY: INSPIRATIVNÍ ŽIVOT STŘEDOVĚKÝCH ANACHORÉTŮ

Dávno před tím, než se objevila móda zvaná mindfulness, zaměřená na vnímání přítomného okamžiku, a trend propagující krátkodobý život v ústraní, existovala v raně křesťanském světě fascinující skupina lidí, kteří dovedli myšlenku vnitřní reflexe do krajnosti: anachoréti. Pokud jste se domnívali, že večer strávený v tichosti doma je projevem praktikování samoty, čtete dále, abyste se dozvěděli o těchto náboženských průkopnících!

Na rozdíl od poustevníků, kteří se mohli se svým skromným příbytkem v pustině stěhovat, anachoréti skládali slib stálosti, v důsledku kterého byli – a odtud také jejich označení – po zbytek života ukotveni na jednom místě. Tito osaměle žijící lidé se zabydlovali v malých, často velmi stísněných celách svých pousteven. Představte si drobnou místnůstku připojenou ke stěně místního kostela – místo, kde byla světská zábava nahrazena zbožností.

Nenechte se mýlit. Stát se anchorétou nebylo tak jednoduché jako zařídit si poustevnickou celu. Kandidáti absolvovali unikátní obřad, který připomínal pohřeb. Koneckonců, symbolicky umírali světu a znovu se rodili jako živí světci, kteří se vzdali pozemských zájmů ve prospěch těch duchovních.

Navzdory tomu, že anchoréti fyzicky žili v ústraní, nebyli zcela odloučeni od

Cela anchoréty v kostele Nejsvětější Trojice v anglickém Skiptonu. Foto: Immanuel Giel / wikimedia

okolního světa. Skrze malé okénko ve celé udělovali duchovní rady návštěvníkům, a díky tomu byli vnímáni jako místní mudrcové a měli značný vliv v duchovní oblasti.

Jejich strohý denní režim sestával z pečlivé modlitby, zbožné četby a naslouchání kázáním z přilehlého kostela. Některé z nejznámějších osobností, jako Juliána z Norwiche a Richard Rolle, dokonce sepsaly průvodce životem anchoréty, a položily tak základy tohoto asketického životního stylu.

Tato intenzivní forma zbožnosti vzkvétala zejména v Anglii až do

16. století, kdy zrušení klášterů Jindřichem VIII. tuto duchovní tradici náhle ukončilo.

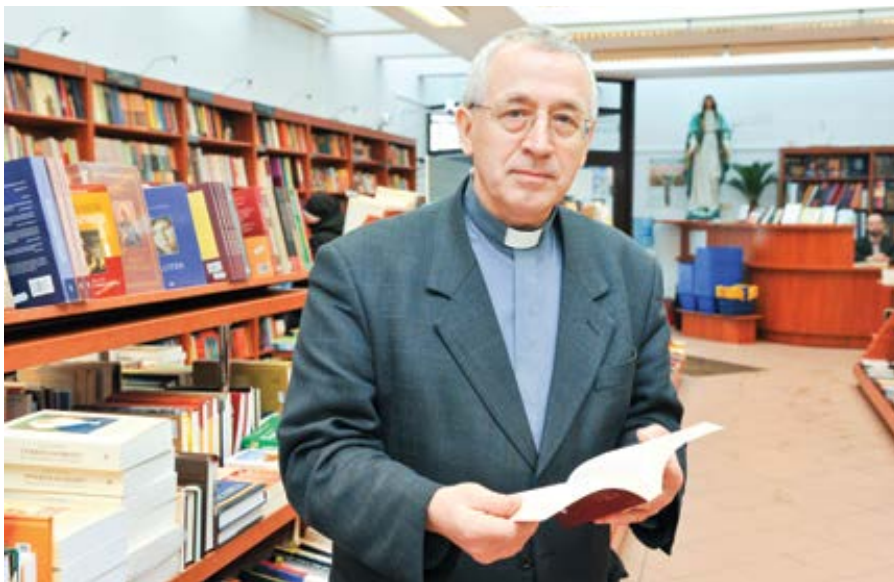
Přesto zbytky těchto pousteven stojí dodnes, jsou hmatatelnou ozvěnou oněch zajímavých osobností, které se ze svých uzavřených prostor dotýkaly srdce svých komunit. Představte si, že vedete tak skromný a uzavřený život, a přesto máte takový vliv – to je svědectví o síle zkoumání sebe sama a spojení s Bohem!

ucatholic.com
Přeložil Pavel Štíčka

NOVÝ KOSTEL A BENEDIKT XVI.

9. říjen se zapsal do historie Turecka významným způsobem. Od založení dnešní Turecké republiky Kemalem Atatürkem v roce 1923 ústava země hlásá její sekulární charakter, ale náboženské minority opakovaně zažívají diskriminaci. Turecký stát oficiálně uznává jako náboženské menšiny pouze Řeckou pravoslavnou církev, Arménskou apoštolskou církev a vyznavače judaismu, kterým uděluje – i když v omezené míře – práva např. na provozování škol. Kvůli spornému výkladu Lausannské mírové smlouvy z roku 1923 nejsou další církve uznávány jako náboženské menšiny. Mimořádnou událostí proto je otevření nového kostela Syrské pravoslavné církve sv. Efréma, který pojme až 750 osob. Zajímavostí může být též skutečnost, že základní kámen k jeho stavbě položil prezident země Recep Tayyip Erdoğan.

Aktivní, maskovaní homosexuálové v kněžském či mnišském společenství jsou skutečnou katastrofou. Často způsobují zkázu, kterou nelze popsat. Odtud pramení skandály, kterých jsme svědky – říká otec Józef Augustyn, jezuita, který vede duchovní cvičení a mnohé duše také v životě doprovází. Vysvětluje, že právě proto „Instrukce“ vydaná za pontifikátu papeže Benedikta XVI. jasně říká, že v kněžských společenstvích by nemělo být místo pro aktivní homosexuály. Otec Augustyn vysvětluje, že po celé 20. století Církve se kandidátů na kněžství neptalo na jejich sexuální sklony, ale na jejich chování a morální postoj. *Byla to ona, kdo rozhodla o vhodnosti pro kněžství. Zároveň bylo jasně odsouzeno homosexuální chování a aktivní homosexuální duchovní byli vyloučeni z kněžského života nebo zavřeni do kláštera*, zdůrazňuje kněz. Přístup k homosexualitě ve formaci ke kněžství se však radikálně změnil ve druhé polovině 20. století díky

Józef Augustyn SJ. Foto: jaugustyn.jezuici.pl

uznání homosexuality v západní kultuře jako normální věci a dokonce i propagaci tohoto fenoménu. *Za pouhých dvacet let se homosexuální komunity (...) staly dynamickou politickou, kulturní a mediální silou*, připomíná jezuita. Objevily se populární analýzy, jako je „Církev a homosexualita“ od jezuitu Johna McNeilla, která tvrdila, že homosexuální vztahy mohou být morálně dobré, že jsou založeny na konstruktivním altruismu a ne na destruktivním egoismu. Otec Augustyn vysvětluje, že kardinál Joseph Ratzinger jako prefekt Kongregace pro nauku víry dostal podrobné informace o dění v Církvi na toto téma a byl zděšen. Připomněl slavný dopis Benedikta XVI., napsaný po jeho rezignaci, který zmiňoval „homosexuální kliky“ v některých seminářích. Proto jen pár měsíců po svém zvolení papežem schválil „Instrukci Kongregace pro katolickou výchovu o kritériích pro rozlišování povolání ve vztahu k lidem s homosexuálními sklony“. Jasně říká, že „nemůžete přijímat do

semináře nebo přijímat k vysvěcení lidi, kteří praktikují homosexualitu, vykazují hluboko zakořeněné homosexuální sklony nebo podporují takzvanou „gay kulturu.“ *Poprvé za dvacet století existence církve Svatý stolec rozhodně a jednoznačně vyloučil homosexuály z kněžských řad. Byl to historický průlom*, naznačuje kněz. „Instrukce“ zároveň vystavila Benedikta XVI. nepřítelství homosexuálních kruhů v církvi, a to do té míry, že – jak vysvětlil papež – „v řadě seminářů byli studenti přistiženi při čtení mých knih považováni za nevhodné pro kněžství.“

Potravinářská společnost Revo Foods je start-up využívající moderní technologie používané při výrobě potravin. Společnost překvapila svým nejnovějším nápadem, tedy výrobou veganských potravin. Možná by na tom nebylo nic divného, ale překvapivý je samotný proces výroby potravin. Revo Foods se rozhodlo vyrobit veganského lososa, který byl... vytištěn na 3D tiskárně.

–zd–